

POESIA

Joan Duran i Ferrer
Animal impur

Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2017

Meteor

*Per a un mar buit,
la pluja pronunciada.*

*I també els dits, serem:
paraula a frec del traçat
d'una conca assedegada,
la llengua damunt la pols
intacta dels camins,
un llot, una aigua desbocada,
tot sang i crescuda
d'aquest idioma per dir.*

*Per posseir-nos la terra,
només els cossos que escric.*

Dafnis torna als paisatges d'Ida

*Jo, amb tot, bé o malament, et diré al meu torn els meus versos i elevaré el teu Dafnis fins als astres,
fins als astres Dafnis portaré: a mi també va estimar-me Dafnis.*

VIRGILI

*M'he aturat caient
de paraula en paraula.*

JOAN VINYOLI

Segons Ovidi, el poeta Dafnis fou un pastor que visqué al mont Ida, un emplaçament que tant podria correspondre al Psiloritis —la muntanya més alta de l'illa de Creta—, com a l'actual Kaz Dag de l'Àsia Menor. Quan era petit, la seva mare el va abandonar en un camp de llorers. El déu Pan li va ensenyar a cantar i a tocar la flauta, i a voltes també se'l presenta com el seu amant.

Amb quin bosc te'm poses dins,
que em creixen de llorer les mans
i d'un aire inconegut les paraules
damunt dels llaurats del silenci?

Un déu hi avança. És Pan:
el qui ens acosta la flauta
a la ceguesa dels llavis,
a la pedra seca de la veu.

Vine.

Brollem de llum i saliva,
que ens dictin la melodia
dels vells amants d'Ida
pel camí feréstec, desdibuixat:
aquesta dansa dels dits
contra la tirania del temps,
de l'erm i la realitat.

Llavors,
amb quin bosc, Dafnis,
hauràs vingut fins a mi?

Renillen els cavalls
que se'ns havien d'endur.
Jardí enllà,
salvatges,
deixant les formes i l'ombra,
travessant els rius
que tu i jo som,
paral·lels.

S'abeuren en l'aigua breu
que vas ploure'm. I suen
damunt l'argila del temps
de tots els enyors.

Ja torno al fang. La serp a la mà.
Sota el pes vigilant
de les peülles i el batec
coagulat en un gest de fugir.

Ara, cavalqueu cap a tu.

Fatic de bèstia exhausta,
inquieta, rere les costelles:

he traspasat la intempèrie
del desert dels meus ulls,

beduí

de memòries que cerquen
l'esvalot del teu pou.

Dunes inconstants, l'amor.
Geografia inconcreta.

I un bivac sota la llum
dels cossos que han mort
també sense saber-ne
i vagaregen foscos
per l'esquena del temps:

tot d'estels exhaurits,
distants de la fiblada
amb què ara te'm claves
al fons de la retina

i em guies el trot
cap a l'oasi inexistent.

Lentíssims udols
sota la llum dentada
de les llunes inútils.

T'he obert la clariana
de la boca,
bèstia que em desbrosses
camins al llavi,
que em devores
amb la fressa del desig:

un cruixir de fulles,
el fregar implacable
dels èlitres grisos,
el mossec
a l'última carn.

Un os escurat, el temps.
Una mandíbula sola
en la nit desmembrada.
I el nostre esquelet,
tan nu,
llençat a la serena.

Fes-me l'aigua
damunt la set
de la boca primitiva.

Paraula
damunt
paraula:
una pluja sorda
en cada clivella
d'aquest llavi ressec.

Hi sembros el silenci
aturat en la grana
d'un fruit esberlat
per l'ullal del temps.

Espera-hi la parla,
floemes,
el tacte asprós de la saba,
l'escorça que ens digui.
La verdor indòcil del bes.

Madura la passió del gra
dins la magrana.

Presa,
com una sang abandonada
al goig i a la condemna
d'una sola, callada fam.

Hi ha l'Hades i el teu cos,
l'idioma fosc de la carn
i aquella primavera
entre la llum de les dents.

És això, l'innominat.
I el que es desprèn del verb
en mirar-nos la memòria:

la fruita nostra,
esberlada
als peus de l'arbre.
Deixada
al pedregar del temps.

Escric: em queda
aquesta ferida
a punt del plor
d'un ambre ignot,
de la resina de tu,

amarga d'estiu
i de rapa sangosa
per les nits magenta;
d'estesa de podes
que tornen a esqueixar-me.

M'ets la caliptra,
el verolat,
el buit d'unes mans
damunt la fruita negra.
I madures per a mi:
perquè et lletregi
l'ullal dins la polpa,
l'aspror del brisall
al bancal de la llengua,
la pell oberta pel vol
de la terra panal.

• • •

Tot és ferment
de paraules.
I un vi que degota.

Vine.
Bada't.
Anomena'm pel nom
de la teva copa.